

Dr. Besnyő Ivánné Kislánykorában Szüleivel Balatoni Nyaraláson



A kép az 1930-as években, valamelyik siófoki nyaralásunkon készült. A felvételen rajtam kívül a szüleim, D. Tibor és D. Tiborné, szül. Spitzkopf Margit és fekete fürdőruhában a család egyik barátnője látható.

Én egyke vagyok. Nagyon szép gyerekkorom volt, egészen 1942--43-ig. Belvárosi iskolába jártam elemibe, a Cukor utcába. Ez rendes iskola volt, nem zsidó. Hittanra jártam, azt hiszem, zsidó hittanra, hitoktatónk volt, nagyon jó iskolába jártam. Nem igazán volt kellemetlenségem a származásomból, ez akkoriban nem volt téma. A barátnőim zsidók, keresztények voltak vegyesen. Jártunk egymáshoz születésnapokra meg zsúrokra. Zsúrok voltak, ahova meghívtunk fiúkat -- miután az iskolában csak lányok voltak --, és természetesen minden szülői engedéllyel, szülői felügyelettel történt, minden gyereket hoztak, vittek, felügyeltek, hogy ki mit csinál. Voltak társasjátékok, fekete-fehér-igen-nem meg Capitaly, ilyen teljesen szelíd-szolíd dolgok, volt tejberizs meg kakaó meg kuglóf, és jól éreztük magunkat. Semmiféle külön extra zsidó életem nem volt, amíg a második világháború nem jött, amíg be nem jöttek a németek. Aztán nem vettek fel már csak a zsidó gimnáziumba, az Abonyi utcába. Akkor voltam elsős vagy másodikos, 1944 márciusában, amikor bejöttek a németek, és akkor nagyon gyorsan kiadták a bizonyítványt. Onnan egy pár akkori lánnyal még ma is tartom a kapcsolatot, volt összejövetel, szoktam kapni a meghívókat. Utoljára pár éve a Béke szálló cukrászdájában találkoztunk. De volt egy érettségi találkozó is a mai zsidó gimnáziumban, talán 2001-2002-ben. Mi nem érettségiztünk ugyan együtt, mert szétmentek az emberek, de mi azt úgy hívtuk.

Édesanyám háztartásbeli volt, a kornak megfelelően. Az édesapám otthon dolgozott, volt egy szép kis ügyvédi irodaszobája, ügyvédjelölttel, kisasszonnyal. Polgári jellegű ügyekkel foglalkozott meg válóperekkel. Valószínűleg cégeknél is volt, például a Gyula bátyám [nagybácsi] feleségének a

szüleinél, a Bálint családnál, akik magosok voltak, és édesapám annak a magos cégnek volt a jogtanácsosa. A szüleim jártak társaságba, színházba, nyaralni. Az 1930-as évek polgári életét éltek. Jártak hozzánk barátok, akik főleg az édesapám ügyvédi ismerősei voltak, zsidók, keresztények vegyesen, nem volt ez nálunk szempont. Akkor még divatos volt a kártyaparti, a hölgyek römiztek, a férfiak alsóst vagy mit játszottak, a nagyapám és édesapám pedig jártak kávéházakba, ahol délutáni kártyapartik voltak. Az édesanyám barátnői pedig jöttek hozzánk römipartikra. Ezek hétköznapi délután voltak, de valahogy most összefolyik nekem, hogy hétköznapi vagy hétvégén délután volt-e. Nyáron pedig a szüleimmel meg a nevelőnővel Siófokra mentünk le nyaralni, ahol a faluban laktunk. A nagyanyámnak, aki kalocsai volt, volt egy kalocsai régi ismerőse, a Juci néni, aki oda ment férjhez egy építőmesterhez. Úgy hívták, hogy Gulyás Mihályné. A lányukkal még most is jóban vagyok. Ez egy ilyen falusi ház volt, de nagyon kedves, baromfiudvarral, disznóóllal, és nem a mai igényeknek megfelelő higiéniával, mert vécé nem volt, kint volt a budi. De nekem nagyon tetszettek a kapirgáló csirkék, a csirkeudvar meg a disznóól meg a nagyon kedves kis kert. És körülbelül félóránnyira volt a Balaton. Ott lakott a család pár hétig, tehát egy vagy két hónapra leköltöztünk. Édesapám itthon maradt, dolgozott, és minden hétvégén vonattal lejött meglátogatni a családot. Akkor így volt szokás. Ez ment egészen 1942-43-ig. Akkoriban nem volt ilyen utazási láz, mint most, az ember örült, ha valahova elmehetett. Nem voltunk külföldön sehol, és mindig együtt nyaraltunk a szüleimmel. Csak Siófokra jártunk, erre emlékszem. Meg a családi hétvégékre, amikor együtt ment a család a [Város]Ligetbe, múzeumokba, Margit-szigetre.